

[Landbrugsministeren.]

tjent med, og så er det i og for sig ganske udmærket. Når så tillige det ærede medlem hr. Hans Pinstrup her bekræfter, højtideligt bekræfter, at ængstelse overfor hans hårde indgreb i denne sag behøver det høje ting ikke at nære, tror jeg ikke, vi behøver at beskæftige os mere med det spørgsmål.

Men iøvrigt har jeg endnu et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Hans Pinstrup.

Det ærede medlem hr. Hans Pinstrup har jo en uhyre indflydelse. Han har det som præsident i Landbrugsrådet, han har det som ledende formand i landboforeningerne, og han har det måske først og fremmest som formand for Foreningen af jydsk Landboforeninger. En sådan indflydelse bør det ærede medlem også have, så længe han besidder disse høje stillinger, men jeg må sige, at den udtalelse, som De samvirkende danske Landboforeninger fremsatte, bedrøvede mig af grunde, som jeg tidligere har gjort opmærksom på her, og den overraskede mig, ja, den næsten forbløffede mig, ikke alene med hensyn til en hel række enkeltheder i dens indhold, men på grund af hele den ånd og tone, der gik gennem dette aktstykke. Det ærede medlem hr. Hans Pinstrup brugte her det udtryk, at ord og talemåder gjorde det ikke. Det tror jeg man skulle have tænkt på indenfor De samvirkende danske Landboforeningers ledelse, da man fremsatte denne udtalelse.

Det ærede medlem hr. Hans Pinstrup — og jeg tør sige, at det gælder praktisk talt samtlige hans bestyrelsesmedlemmer og den altovervejende del af hans mange tusinde medlemmer ud over landet — er enig med den nuværende regering i, at vi må sørge for at få hold på vore økonomiske forhold, at vi må sørge for at få hold på vore valutaforhold, så at det hele ikke tager magten fra os. Og ud fra disse synspunkter har regeringen tilrettelagt sit arbejde. Det ærede medlem hr. Hans Pinstrup og hans organisationer ville have styrket deres egne interesser ved at stå bagved regeringens fortsatte forsøg på at nå virkelig til bunds i disse økonomiske vanskeligheder, og jeg vil sige til det ærede medlem og hans organisationer, at det er ikke for sent endnu; der er tid endnu til at styrke denne regering i dens bestræbelser hen imod det mål, som er det ærede medlems og hans organisationers mål såvel som regeringens.

Men der var også andre ting i denne udtalelse, som jeg dybt beklager. Man henviste til, at nu skulle landbruget betale, men de andre erhverv skulle ikke betale

noget. Jeg havde allerede gjort De samvirkende danske Landboforeningers og Landbrugsrådets medlemmer bekendt med, at det ikke var rigtigt; jeg havde sagt til dem, at de andre erhverv ville komme med, og alle — i hvert fald alle, der deltog i forliget — ved, at det var et meget væsentligt led i dette forlig, at her skulle der ske noget. Man kan indenfor De samvirkende danske Landboforeninger sige, at man troede ikke forligsudvalget på dette punkt, man kan sige, at man troede ikke mig; men det er en påstand, det er ikke noget argument, og kendsgerningerne vil nok komme til at godtgøre, at der for de andre erhvervs vedkommende netop gennem den ændring i prisloven, som vi har foretaget, vil ske meget væsentlige ting for de andre erhverv, som i penge langt, langt overstiger de beløb, der er tale om for landbruget.

Jeg vil sige til det ærede medlem og hans organisation, at det efter min mening ikke var forstandigt af denne organisation at udstede et fripas til de andre erhverv at rejse på i forbindelse med deltagelse i de økonomiske forpligtelser, der her er tale om. Det er mig ubehageligt at skulle sige disse ting — meget ubehageligt; men jeg finder det rigtigt at gøre det, både af hensyn til den regering, jeg har den ære at sidde i; det parti, jeg har den ære at tilhøre, og mig selv. Jeg er ganske vist ude af disse landbrugsorganisationer i øjeblikket, men jeg vil gerne gøre de herrer opmærksom på, at jeg er ikke død og begravet endnu, og at man ikke indenfor disse organisationer, når der er tale om ting, jeg anser for betydningsfulde, kan lukke munden på mig — den erfaring troede jeg forøvrigt man for længe siden havde gjort i De samvirkende danske Landboforeninger. Det gør mig ondt, at det har været nødvendigt for mig at sige dette, så meget mere som jeg er meget ked af en sådan lovgivning; det ved det ærede medlem, det gav jeg udtryk for, da jeg forelagde lovforslaget. Men enhver ting har jo sin pris, og prisen i denne forbindelse var for mit vedkommende at medvirke til gennemførelsen af denne lovgivning, som jeg principielt — det siger sig selv — er imod, og som jeg forstår at landbrugsorganisationerne er imod.

Det ærede medlem hr. Hans Pinstrup sagde, at han havde grund til at håbe, at regeringen ville takke De samvirkende danske Landboforeninger. Jeg håber, der bliver lejlighed dertil. Jeg beder det ærede medlem om at føre en politik, som gør det muligt, at der kan blive lejlighed til at sige det ærede medlem og hans organisation tak.